ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟ ΑΜΠΕΛΙ ΤΗΣ ΚΥΡΑ ΜΑΡΓΙΩΣ

— Τώρα τελειωμένα, ἡ ἀγαπημένη, ἡ κυρὰ Μαργιώ, δὲν τὸν χώνευε τὸ λύκο, γυιέ μου, δὲν τὸν χώνευε. Τῆς εἶχε κάνει χαλάστρα στὸ χωριό, καὶ δὲν μπόραγε νὰ κάνη κ' αὐτή, γρηᾶ γυναίκα, τὴ δίαιτα ποὺ χρειαζότανε μὲ κομμιὰ πουλεριάδα. Νὰ φτάση, μαθές, τὸ σταυάχι της, ποὺ εἶχε ρημάξει ἀπ' τὴ νηστεία.

Ἀκόμα, ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, ὁ κὺρ Νικολός, ὁ λύκος, ποτὲ τοῦ δὲν κράτησε τὸ λόγο του στὶς συμφωνίες ποὺ καναν μαζύ. Μιὰ μέρα ποὔτανε ἄρρωστη τῆς ἔταξε λιγάκα στῆθος ἀπ' ἀρνὶ κ' οὔτε τῆς τὸ πῆγε, οὔτε τὸ εἶδε ἡ μαύρη στὰ μάτια της.

Ἦταν λοιπὸν νὰ τὸν χωνεύη τέτοιον πρόστυγο, τέτοιο Γιούδα Ἰσκαριώτη ; Ἤτανε νὰ μὴ ζητήη μέρα μὲ τὴν ἡμέρα νὰ τοῦ τὰ πληρώση ; Καὶ ἡ εὐκαιρία αὐτή, τῆς πληρωμῆς τῆς ἦλθε, τέλος πάντων, μιὰ μέρα βολική.

Ἐκεῖ ποὺ καθότανε στὸ προσήλιο ποὺ λές, γυιέ μου, καὶ λαζότανε καὶ ψειριζότανε, νὰ κ' ὁ κὺρ Νικολός, ροβολάει μπροστά της.

— Καλημέρα, κοιμπαρούλη μου!

— Καλημέρα, κοιμπάρα μου..

— Γιὰ ποῦ μὲ τὸ καλό ;

— Πάω στὸ παζάρι ν' ἀγοράσω λίγο λιβάνι γιὰ τὸ σπίτι. Θρῆσκοι ἄνθρωποι εἶμαστε... Καὶ σύ, κυρὰ Μαργιώ, τί κάθεσαι ἐδῶ τέρα ;...

— Πεοαστική εἶμαι, κοιμπαρούλη μου. Νά, μόλις τώρα δὰ γύρισα στὸ φτωχικό μου.

Ὁ Νικολὸς παραξενεύτηκε...

— Ἀπόχτησες σπίτι, κοιμπάρα ; τὴ ρώτησε.

— Σπίτι ; Ὄχι δά, κοιμπάρε μου, δὲν τὸ ἀξιώθηκα ἀκόμα ἡ κοιτοῦνα. Μὲ τὸν καιρὸ θὰ φτιάσω. Τώρα πρὸς τὸ παρὸν πῆρα ἕνα ἀμπελάκι σιφερτικά, τὸ μάντρωσα, τὸ λάτρευα σῦλο τὸ χρόνο, νὰ παρέψω τὴ φαμελιά μου. Ἂν θές, κοιμπάρε μου, πᾶμε νὰ τὸ ἰδῆς, κ' ἡ ἀγαντιά σου, κ' ἔστερα, ἀφοῦ φᾶς καὶ κανένα σταφύλι, κοπιάξεις στὸ καλὸ καὶ τὴν καλὴ τὴν ὥρα..

Χοντροκέφαλος ὁ Νικολός, ὁ λύκος, τὴν πίστεψε τὴν κυρὰ-Μαργιὼ καὶ τοῦ λέει:

— Ἐμ' μιὰ καὶ μὲ προσκαλᾶς, θάρθω γιὰ νὰ μὴ σὲ προσβάλω, κοιμπάρα μου..

— Μπρὸς ἡ Μαριώ, λοιπόν, πίσω αὐτὸς, φτάσοντε στ' ἀμπέλι.

— Δὲν μοῦ λές, κοιμπάρα, λέει ὁ Νικολός, ποῦνε ἡ πόρτα ;

— Πόστα, κοιμπάρε μου, τ' ἀποκρίνεται ἡ παιπόνηση ἡ γοηὰ Μαριώ, δὲν ἀξιώθηκα νὰ φτιάξω ἀκόμα, θνωγὴ γυναῖκα εἶμαι γλύπτεις, ἀμπελίτισσα εἶμαι, καὶ τὰ βολεύω [illegible]. Πήδα ὅμως μέσα ἀπ' τὴ πόρτα, κοιμπαρούλη μου.

Πίστεψε ὁ χοντροκέφαλος ὁ Νικολός, δίνει ἕνα σάλτο καὶ νάτος μέσα στ' ἀμπέλι. Τρυπώνει ὕστερα κ' ἡ κυρὰ-Μαργιώ, σὰν λιγνὴ ποὔτανε ἀπ' τὴ νηστεία, ἀπὸ μιὰ τρύπα τοῦ φράχτη.

Δὲν εἴχανε καλομπῆ ὅμως μέσα, ὅταν ἀκοῦνε τὶς ἀγριοφωνάρες τοῦ ἀγροφύλακα νὰ γιομάη μὲ τὰ σκυλιά του...

—Τσέπ! τσέπ! Φσσσσ! Ρρρ!.. Μοῦργο, Ἐτέμ, Ἀσίκη, πᾶστε τους !...

Καὶ ροβολάει κ' αὐτὸς μὲ τὸ ὅπλο του. Αὐτὸ ἐκεῖ ἤθελε κ' ἡ Ἀλεποῦ. Τραβάει γοργὰ νὰ τὸ σκάση ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ φράχτη.

Κοιμπάρα, τῆς φωνάζει ὁ Νικολός, ὁ λύκος, στάσου, ποῦ πᾶς; Δείχτους τὰ χαριά σου, νὰ ἰδοῦνε ποῦνε δικό σου τ' ἀμπέλι νὰ μᾶς ἀφήσουν ἥσυχους, γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ πηδήξω ἔξω.

— Δικό μου καὶ καταδικό μου εἶνε, Νικολό μου, λέει ἡ κυρὰ Μαργιὼ φεύγοντας. Μὰ σὲ τούτονε τὸ χαλασμό, κοιμπαρούλη μου, ποιὸς ξετάζει χαριά... καὶ ποιὸς διαβάζει κιτάπια, τῆς κακοσυρίας ;... Κάτσε λοιπὸν νὰ σ' ἀργάσουν τὸ τομάρι, μπαμπέση !

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΑ ΒΡΑΧΙΟΛΙΑ

Τὴν παλαιὰ ἐποχή, στὴν ἀρχαία Ρώμη τὰ βραχιόλια δὲν τὰ φοροῦσαν μόνο ἡ γυναῖκες γιὰ στολίδι. Τὰ φοροῦσαν καὶ οἱ ἄνδρες καὶ γι' αὐτοὺς ἐσήμαιναν ἐπάνω-κάτω ὅ,τι σημαίνουν σὲ μᾶς τὰ παράσημα. Σὲ κάθε παλεμτὴ ποὺ γινόταν ὀνομαστὸς γιὰ τὴν ἀνδρεία του, ἔδιναν ἕνα βραχιόλι χρυσὸ σὰν ἀναγνώρισι τῆς ἀξίας του. Ἕνας Ρωμαῖος ἑκατόνταρχος ὁ Λυκίνιος Δεντάτος, ἀπόκτησε ἐν ὅλῳ ἑκατὸν ἑξῆντα βραχιόλια στὸ διάστημα τῆς στρατιωτικῆς του ζωῆς καὶ μιὰ φορὰ εἶχε τὴ μεταδοξία νὰ τὰ φοράη ὅλα, δὲν μποροῦσε καλὰ-καλὰ οὔτε νὰ κουνήση τὰ χέρια του.

Οἱ ἀρχαῖοι Γαλάτες εἶχαν ἐπίσης τὰ βραχιόλια γιὰ παράσημα καὶ τὰ φοροῦσαν ψηλά, στὸ ἀριστερό τους μπράτσο. Δὲν τοὺς ἄρεσε ὅμως νὰ τὰ φοροῦν σὰν σκέτους χρυσοῦς κρίκους χωρὶς κανένα στόλισμα, ἀλλὰ τὰ ἔδιναν στοὺς χρυσοχόους καὶ τοὺς τὰ σκάλιζαν πλούσια καὶ τὰ στόλιζαν μὲ πολύτιμα πετράδια. Στὸ τέλος ὅλοι οἱ εὐγενεῖς καὶ οἱ πλούσιοι ἄρχισαν νὰ φοροῦν βραχιόλια καὶ μὲ τὸν καιρὸ τὸ βραχόλι ἔπαψε πειὰ νὰ εἶνε τιμητικὴ διάκρισις κ' ἔγινε ἕνα ἁπλὸ κόσμημα ποὺ σήμερα τὸ φοροῦν μόνο ἡ γυναῖκες.

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ

Νὰ τρεῖς μικροῦλῆδες ποὺ φαρεύουν. Μπορεῖτε νὰ βρῆτε ποιός ἀπ'τοὺς τρεῖς εἶνε ὁ πιὸ τυχερός, ποιός ἀπ' τοὺς τρεῖς ἔπιασε τὸ μεγάλο ψάρι; Γιὰ νὰ τὸ ἀνακαλύψετε δὲν ἔχετε παρὰ νὰ παρακολουθήσετε τὴν κατεύθυνσι ποὺχουν ἡπετονιές τῶν μικρῶν ψαράδων.

Ἐμπρὸς λοιπὸν καὶ καλὴν ἐπιτυχία.

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΕΙΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Δυὸ μικροὶ κάπνοδοχοκαθαρισταὶ συζητοῦν γιὰ τὸ ποιός ἀπ' τοὺς δυὸ ἀνέβηκε πιὸ ψηλά.

— Πῆγα τόσο ψηλά, κάποτε, εἶπε ὁ πρῶτος, ποὺ ἀναγκάστηκα νὰ σκύψω γιὰ ν' ἀφήσω τὸ φεγγάρι νὰ περάση ἀπὸ κάνω μου.

— Καὶ εἶδες κανέναν ἄνθρωπο τοῦ φεγγαριοῦ ;

— Βέβαια καὶ εἶδα.

— Τὸ λοιπόν, αὐτὸν ποὺ εἶδες.. ἤμουν ἐγώ !...

* * *

Συζητοῦν δυὸ μικροί:

Γιαννάκης. — Ἔχει γοῦστο νὰ πῆς ὅτι ἀρρώστησες σὰν καὶ μένα. Ἐγὼ τὶς προάλλες εἶχα τύφο κ' ὁ πυρετός μου ἀνέβηκε στοὺς 87 βαθμούς.

Μίμης. — Καὶ τί εἶνε 87 βαθμοί ; Ἐγὼ ὅταν ἤμουνα στὸ κρεββάτι ἀπὸ παράτυφο εἶχα πυρετὸ 299 βαθμοὺς καὶ γιὰ νὰ κατεβῆ ἕκανα κάθε μέρα μπάνιο σὲ παγωμένο νερό. Φαντάσου ζέστη !...

Γιαννάκης. — Πόσο εἶπες ; 299 βαθμούς ; Ἐγὼ ξέχασα νὰ σοῦ πῶ, ὅτι ὁ πυρετός μου ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες ἀνέβηκε στοὺς 999 βαθμούς ! Καὶ ἤμουν τόσο ζεστός, ὥστε ἂν καὶ ἦταν παγωνιὰ δὲν ἔκαναν στὸ σπίτι μας σόμπα, γιατί, βλέπεις, τὸ ξέσταινα ἐγώ.

* * *

Μεταξὺ μαθητῶν:

—Εἶνε ἀδύνατον νὰ συζητήση κανεὶς μαζύ σου. Συζητεῖς σὰν ζῶο !

Τὸ κάνω, καϊμένε, γιὰ νὰ μὲ καταλαβαίνης !

ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙΑ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΟΣ

— Τὸ θέλω πειὰ τὸ κατάλαβες;
— Ποιό ;
— Αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα.

ΛΕΞΙΓΡΙΦΟΣ

Ἕνα ἄγριο θηρίο ἐνώθη
μὲ μάντη ἐποχῆς ἀρχαίας
κ' ἔνδοξος ἐσχηματίσθη
Σπαρτιάτης βασιλέας.

ΛΕΞΙΓΡΙΦΟΣ

Τὸ πρῶτο μου καλεῖ
τὸ δεύτερό μου φέγγει
ἂν τὰ ἑνώσης καὶ τὰ δεύ
θὰ δῆς, ὦ λύτα, ζῶο κοινό.

ΜΕΤΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ

Μιᾶς νήσου τοῦ Αἰγαίου
τὸ κεφάλι της ἀλλάζω
καὶ ποτάμι τῆς Εὐρώπης
στὴ στιγμὴ παρουσιάζω.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Πόλις στὴν Ἤπειρο τὸ θηλυκό μου
τρώγεις κάθε μέρα τὸ ἀρσενικό μου.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΑΘΩΟΙ ΦΟΒΟΙ

ΠΑΙΔΙ. — Θέλω τὴ μάνα
ΠΑΤΕΡΑΣ. Ἐπέταξε καὶ στ' ἀ-
(στρα πάει νὰ ζήση.
ΠΑΙΔΙ. Πῶς τόσο μάκρος ἄρρω-
(στη δυνήθηκε νὰ σκάση;
ΠΑΤ. Ἔχουν φτεροῦγες ἡ ψυχές
ΠΑΙΔ. Γιατὶ δὲν τὶς ἁπλώνει
(τότε ἡ διχή μας καὶ τραβᾶ
(κατὰ τ' ἀστέρια μόνη ;
ΠΑΤ. Δὲν εἶνε μόνη, γύρω της
(φτεροκοποῦν ἀγγέλοι.
ΠΑΙΔ. Ἂν ἄγγελό της μ' ἔλεγε,
(καντά της θὰ μὲ θέλη.
ΠΑΤ. Ὠ! δίχως κάλεσμα Θεοῦ,
(ψηλὰ κανεὶς δὲν πάει.
Κοιμήσου τώρα· ἡσύχασε.
ΠΑΙΔ. Καὶ ποιὸς μοῦ τραγουδάει;
ΠΑΤ. Ἐγώ, ποιλάκι μου.
ΠΑΙΔ. Ἐσὺ κλαῖς.
ΠΑΤ. Ὄχι. Σ' ἐμέ, ἀπιθώσου. «Ζάχαρι γάνει ὁ ὕπνος σου καὶ μέλι τὸνειρό σου».
ΠΑΙΔ. Νιστάζω. Ἀπ' τὸ πλάγι μου καθόλου μὴ σταράξης.
Δός μου τὸ χέρι — σκάζομαι.
μήπως καὶ σὺ πετάξης..

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ